

aan den mond, spuwt er in, vouwt het dicht, legt het naast zich neer in een doosje of, indien hij niet thuis is, steekt het opgevouwen in zijn zak. Ieder peperhuisje wordt slechts éénmaal gebruikt en blijft dus van buiten volkomen zuiver. Het gebruik er van valt niet bijzonder op, want de kleur gelijkt op die van de huid. De gebruikte peperhuisjes worden later eenvoudig in het vuur gegooid en verbrand. Voor het gebruik in huis zijn zij in voorraad in den vorm van bloc-notes, die de zieke naast zich kan leggen of aan den wand hangen; voor het gebruik buitenshuis is het praktischer een aantal, op elkaar gelegd, bij zich te steken.

De kosten, staan het gebruik niet in den weg; 10.000 peperhuisjes kosten 14 mark; zij zijn verkrijgbaar bij de firma FELIX SPANDAU und Co., Berlin-Moabit, Spenerstrasse 5.

's Gravenhage, 23 Januari 1912.

J. M. C. MOUTON.

GENEESKUNDIGE CONTRÔLE.

Met instemming en genoegen las ik, wat collega PINKHOF in het *Tijdschrift* van 20 Januari l.l. schreef over: geneeskundige contrôle. Het verwondert mij, dat nog door niemand is geprotesteerd tegen een contrôle den laatsten tijd van gemeentewege ons geneesheeren in Amsterdam opgelegd. Ik bedoel het volgende:

Wanneer bijv. de vrouw van een gemeentewerkman ziek is, en diens tegenwoordigheid bij de zieke is noodzakelijk, dan mag deze zijn werk verzuimen, mits hij een briefje van zijn geneesheer kan vertoonen, waaruit blijkt, dat zijn tegenwoordigheid werkelijk noodzakelijk was. Ieder, die dit zoo oppervlakkig leest, zal het een prettige humane behandeling van de gemeente tegenover haar werklieden vinden, en de moeite van den geneesheer niet groot achten.

Het duidelijkst meen ik door een voorbeeld (een uit vele) te kunnen aantoonen, hoe die contrôle dikwijls veel last veroorzaakt; last nl. aan *die* geneeskundigen, die niet maar zoo klakkeloos briefjes afgeven.

Eenigen tijd geleden werd ik geroepen bij de vrouw van een gemeentewerkman. Zij had kiespijn en een dik gezicht, meer niet. Haar man, aan het „ziekbed” gezeten, verzocht bij mijn vertrek om een briefje. Hij was dien ochtend niet naar zijn werk gegaan, meende zijn vrouw niet alleen te mogen laten, had bovendien slecht geslapen, wilde liever nog wat rusten. Ik weigerde natuurlijk een briefje af te geven, en trachtte hem den volgenden dag, toen hij weer kwam vragen, nogmaals te overtuigen dat dit niet ging. Vergeefsche moeite! Kreeg hij geen briefje, dan kostte het hem „zijn eigen geld” f 2.50.

De volgende week was hij uit het fonds overgeschreven, zooals zijn vrouw mij later kwam vertellen, bij een anderen dokter, z. i. makkelijker-met-de-briefjes.

Bij een andere weigering in een dergelijk geval werd mij verweten: „geen hart voor den werkman te hebben”.

Waarom controleeren in deze gevallen de gemeente-geneesheeren zelf niet?

Amsterdam, 22 Januari 1912.

J. VAN DAAL.